

FØLELSE OG TANKE

III DEL

VED
LAURS NIELSEN

NYT RELIGIØST LIVSSYN – FØDT AF DET GAMLE

*IAGTTAGELSER AF LIVET HOS PLANTER, DYR
OG MENNESKER*

2. rev. udg.
FORLAGET MYLUND
2013

INDHOLD

MENNESKETS ÅNDLIV

II

Fødemidlerne	160
<i>Samfundshjem</i>	162
Tungsind	167
Synd og dom	170
<i>Synd</i>	170
<i>Arvesynd</i>	171
<i>Synden mod den helligånd</i>	172
<i>Fråseri</i>	174
<i>Dovenskab</i>	174
<i>Dom</i>	175
<i>Vort rige</i>	176
Dåben	177
Nadveren	180
Nåden	183
Jesus	184
Evigheden	194
Slutning.....	195

FØDEMIDLERNE

Vel tilberedt føde af dyrenes legemer giver en egen gærende, berusende følelse i fordøjelsesorganerne og medfører et hurtigere kredsløb for blodet, sætter derfor også følelseslivet i stærkere sving, så fantasien får vinger, er derfor, åndeligt set, unormal, men behageligt pirrende for følelseslivet. For vor tidsånd er denne føde fortrinlig; thi foruden at den kræver stærke drikke, giver den en behagelig træthedsfølelse efter måltidet, der gør en blød divan særdeles tiltrækkende; en god tobak – ja, selv en skrål! – forhøjer nydelsen. At denne føde tilmed er dyr, er kun en ”god” ting; thi så kan man hvile i den højeste tryghedsfølelse og overbevisning om, at man nyder livet i så fuldt mål, som ens omstændigheder tillader. At denne føde giver dårlige kræfter til arbejdet, gør, at man betragter arbejdet som en forbandelse, og i denne betragtning er, tilsyneladende, alle enige; men dette er også en ”god” ting; thi det giver en overordentlig behagelig afstandsfølelse mellem dem, der nyder livet, og dem, der arbejder; derfor søger vi også at undgå arbejdet så vidt muligt.

At denne føde giver en god basis for gig og de så moderne og fornemme nervelidelser, er også en ”god” ting; thi det giver brødet til mange læger i fine pauluner og gør, at vort samfund antager et efter selvisk mening videnskabeligt og fornemt præg, og dette bidrager til, at selviske mennesker kan føle sig fornemme. At de samtidig føler sig langt klogere end mennesker med uselviske meninger, er også en stor behagelighed og medfører, at de føler sig fritaget for med energi og retsind at undersøge, hvilke meninger der er de rette over for livet. Men hvad er der så bag ved forhængen? – ja, her er det vel nok bedst, vi nøjes med et spørgsmålstegn, så længe det kan gå, for ellers er jeg bange for, det forstyrrer den indbildte behagelige nydelse, og denne er jo dog vor tidsånds højeste ideal.

Der er noget, der hedder naturføde, og noget andet, der hedder vegetarisme. Vegetarismen har vi let mest af; thi i vor tid var det den, der blev først omtalt; men i første Mosebog, første kapitel, vers 29 står: "Se, jeg har givet eder alle urter, som giver sæd, og alle hånde træer, som giver frugt; de skal være eders føde." – Se, hvis det nu er rigtigt, at samvittighederne gennem følelsers og tankers overføring kan tale til mennesket på Guds vegne, da vil dette sige, at der her kan være talt ud fra en visdom, der er større end menneskets.

Naturføde kan fås i tusindvis af forskellige arter; der gives noget for enhver smag og noget for enhver trang. Efter måltidet føler man sig ikke overmæt, og heller ingen berusende træthedsfølelse følger derefter. Naturføden giver, modsat kogt og dyrisk føde, renere blod og en i fordøjelsen ukendt ro, der volder, at fludiet i sit kredsløb i og om legemet altid er normalt. Dette gør, at tankerne når deres fulde dybde og klarhed, og dette medfører igen naturlig livsglæde og tilfredshed. Kuldegysninger i legemet, gift og nervelidelser kendes ikke mere, svangerskab bæres let, almindeligt kendte kvindelige lidelser formindskes betydeligt, og fødsler går meget lettere. Naturføden giver afsmag for stærke drikke, og rent vand bliver en nydelse for mennesket, ligesom det er det for dyret; den indtrådte ro i nervesystemet giver arbejdsstrang og arbejdsglæde.

Den selviske tidsånds føde kan vel fylde maven, men aldrig mætte smagen; thi krydret føde kræver gærende væsker, og den ene gærende drik kræver straks den næste; at menneskers legeme og åndsliv ikke kan stå for dette, er en sag for sig, men at de ikke kan det, viser den selviske livsførelse.

Den selviske tidsånds livssyn er unaturligt vendt; thi de selviske skaber først teorier om livet i deres eget billede ud fra deres egen trang, derefter søger de at forme livet efter disse; men livet skal selv bevise, at det ikke lader sig binde i selviske teories båse og spændetrøjer.

Der tales om, at Jesus lavede vand til vin, og så drikker man vin; men der tales ikke om, at han gav os den individuelle samvittigheds vejledning.

En arbejderkvinde skriver om sit hjem:

”Vi er raske folk, der har sagt farvel til Ægyptens kødgryder og deres 10 plager. Vi har ikke haft brug for læge i al den tid, vi har levet af naturføde; vi har hyppigt før haft brug for læge. Vi er ikke mere i sygekasse. Vor mellemste pige lå på hospitalet i 6 års alderen; lægen mente, hun havde tuberkler. Vi gik da over til naturføde. Hun er nu sund og rask; de er alle tre livsglade børn, opvakte og aldrig uvirksomme. Vi levede først af vegetarisk føde uden kød i ét år; nu i to år har vi levet udelukkende af naturføde. Vort morgenmåltid er rå saftige urter og frugter. Saft af citron i vand med honning er en god drik. Børn vil meget gerne have noget syrligt. Vore børn forlanger altid de sureste madæbler og appelsiner. Kød er absolut forkasteligt for mennesker med vågnende bevidsthed om deres oprindelse. Vi er fem personer. Vi bruger til vor daglige husholdning femten kroner om ugen; det bemærkes: vi avler selv nogle kål og urter i haven; den er på 1500 kvadratalen. Hvis menneskene kunne gå over til den føde, vi lever af, var arbejdsløshedsspørgsmålet løst. Min mand ville hellere arbejde tre dage om ugen og tjene 35-40 kr. ugentligt end arbejde seks dage og tjene 80 kr.; thi så var der tid til at dyrke en have og til åndeligt arbejde.”

Samfundshjem

med alt til livets behov under én ledelse vil fremstå.

En fabrikant eller leder der har menneskekendskab, midler og administrationstalent, kunne skabe en velsignelsesrig virksomhed ved at lægge en fabrik ud på landet, bygge arbejderboliger med et stykke have til hver, anlægge et gartneri og en frugtplantage, der svarer til arbejdernes, deres hustruers og børns antal, have et lager for naturføde, hvor enhver til virksomheden knyttet arbejder og hans familie gratis kunne hente efter lyst og behov. Fråseri og overfyldelse med føde finder ingen her trang til, det forhindrer livsforholdene (fødemidlerne) selv, bare bordet er dækket med tilstrækkeligt mange forskellige arter af føde, - ikke alle arter, thi dette vil være en umulighed, men arterne skiftes. Den, der er betroet madens

anretning, bør deltage i måltiderne og af spisningen og talen derom lade sig lede angående fødemidlernes arter, sammensætning og udvalg; sker dette, da vil man se, at de spisende ofte skifter smag under måltidet fra den ene urt eller frugt til den anden, og smagen udvikler sig meget ved at følge den indskydende følelse over for maden under spisningen. Mætheden indtræder ret pludseligt; man er da både blevet mæt og har fået sin smag tilfredsstillet, og straks indtræder længsel efter virksomhed.

Skolen for et sådant samfund er allerede skabt; under tidsåndens egoistiske foragt ligger den midt iblandt os som et svøbelsesbarn på et ensomt sted og venter på uselvskhedens morgenrødes frembrud.

Den er skabt ved samvittighedens inspiration; det ligger i, at samvittigheden i vor tid bryder på overalt, hvor der lukkes op for den, og skyder små knopper frem hist og her, både i tanke og handling. Samvittighederne leder endvidere sine personer sammen, ofte uden at disse forud kender hverandre; ofte ved de ikke engang, hvorfor de mødes; men så snart de mødes, føler de sammen, taler sammen, ofte i få ord, men med en stærk forstående følelse, hvori de føler deres åndelige samhörighed.

Snart vil de samles til fælles handling. Da vil den klare tanke lys kløve selvskhedens tågesløv over livet og dele det i to lejre, den ene til livet, den anden til døden.

Ifølge den guddommelige frihed for livet vil delingen ske efter individernes eget valg, men i åndslivets skarpe, uoverstigelige modsætninger.

I dette samfundshjem vil kvindens stilling blive en anden, hun får selv ja- eller nejret til at være moder, men hun vil føle det som en lykke at være moder. Det vil blive en samvittighedsfølt forståelse, at når manden og kvinden har givet hinanden deres samvittighedsfølte ja, da er loven i orden. Børnene vil ingen strides om; thi de vil være et sådant samfunds rigdom. Hendes ja- og nejret vil blive beskyttet af manden indtil livets hårdhed. Samvittigheden slår vel ingen ihjel; men den, der ikke

kan styre sit følelsesliv, vil blive udelukket fra sit samfund og er da allerede i det yderste mørke.

I dette samfund er ikke brug for fængsler. Alene det for et enkelt måltid at blive nægtet adgang til det fælles bord vil være en forfærdende straf, en skam, der vil blive vanskelig at bære, fordi den fælles dom er afsagt i fælles trang til åndsrenhed.

Kvinden vil foruden at være barnets moder for en stor del blive dets lærer. I skolen er alt indrettet efter barnets fatteevne: jorddrift, legetøj, små maskiner og værktøj. Dets skabertrang vil blive tilfredsstillet på alle måder, så snart den melder sig, og derigennem vil det lære at skrive, regne og læse. Disse små vil ved arbejde med jord og værktøj under de voksnes systematiske, vejledende svar på de spørgende tanker forårsage en hidtil ukendt udvikling i selvstændigt impulserende tankeliv, foruden at de i en meget tidlig alder i stolt skaberglæde til dels selv vil kunne dække udgifterne til deres undervisning og underhold.

Disse børn vil så godt som ingen læretid have behov for at træde ud af ét samfundshjem og ind i et andet; de vil bogstaveligt talt kunne vandre fra samfundshjem til samfundshjem hele jorden rundt. Der vil intet andet skel blive i menneskelivet end det, der drages mellem selvisk og uselvisk åndsliv. Jorden vil vise sig at være langt rigere, end det selviske åndsliv forstår, så ingen uselvisk vil være uden mad, klæder eller hjem, og således vil arbejdstiden kun blive kort, og arbejdet vil blive følt som en sund sport for tankelivets udvikling og legemets sundhed. Man vil føle og indse, at Gud bor ikke i stenhuse, men i ploven, høvlen og maskinerne, dvs. i det skabende arbejde, hvor tankelivet udfolder sig. Man vil dyrke sin Gud i marken – ja, alle vegne og i alt, hvor tanken bevæger sig i livsglæde og nødvendighed. De store stæder vil blive mindre, ikke fordi de er mere umoralske end andre dele af det selviske liv, men fordi de er upraktiske for det naturligt voksende livs udfoldelse. Det selviske liv kan ikke skilles i mere eller mindre moral; thi enten er man selvisk, eller også er man det ikke, det er en individuel sag, på hvad måde man er selvisk.

Da kvindens stilling i dette samfundshjem er aldeles fri, og hun ligesom manden hæfter for hjemmets udvikling i åndelig og økonomisk velvære, vil hun overtage de arbejder, der væsentligt passer for hendes anlæg og køn, i sit eget og sin mands hjem, i skolen, ved fødemidlernes fremskaffelse eller i gartneri eller hvor som helst, så længe arbejdstid varer, og så vidt hendes forhold som moder tillader det. Når arbejdstid er endt, er alle fri; hvad enhver foretager sig i sit private hjem og have, er en sag for sig.

Måltiderne bør indtages ved et festligt dækket bord, og fabrikanten eller lederen bør sidde med ved bordet. Foruden at han således er med ved maden, følger han også tonen og livet, viser tillige sine medarbejdere, at han selv spiser af samme "fad" som de; thi intet bedre kan gives. Således kan enhver enten spise ved det fælles bord eller i hjemmet; men forstår fabrikanten sin mission, da vil han indrette omtalte fællesbord i en smuk spisesal, hvor der er noget for enhver smag. Tingene skal da nok vejlede sig selv for den, der forstår at høre og se. Et sådant måltid kan være en fest hver dag.

Bliver fællesbordet ret betjent, vil næppe nogen spise i hjemmet ud over, hvad lyst og nødvendighed kan byde.

Når vi dør, er vi alle lige; det bør også være således, når vi spiser; men når vi arbejder, er enhver på *sin* plads.

Den ledende personlighed bør foruden at besidde andre førnævnte evner tillige være i besiddelse af få ord i personlig samvittighedsfølt retsind; er han det, vil han føle velsignelse i alt, og han vil erfare, at gudsriget begynder på jorden. Under arbejdet vil uvirkomme, spejdende funktionærer med stivede flipper og struttende maver ikke være nødvendige eller klædelige.

Funktionærerne skal være folk, som går foran, og som ikke er bange for snavs under neglene for arbejdets skyld.

En sådan virksomhed må være anlagt med udviklingsmuligheder; thi den vil hurtigt opsluge det meste arbejde i sin branche, og den vil tillige blive et hvinende piskeslag mod vor

ædende, drikkende, sovende, døende, samvittighedsløse og forvrøvlede tidsånd.

Ejer fabrikanten samvittighedsfølelse retsind, da vil det føles overalt om ham, så langt hans færden når. Livet vil blive levet derefter i alle forhold. Dette vil medføre, at fagforenings- og arbejdsgiverstriden, den gamle adels-, gejstligheds- og lavs-ånd og al selvskhed vil blive mødt med afsky fra alle sider.

Der findes allerede arbejdere nok, der er kendt med naturføde, til en begyndende virksomhed. Der er også dybttænkende og retsindige arbejdere, der længes efter fred og samvittighedsfult samarbejde. Selv om de ikke kender naturføde, vil sikkert flere gerne gøre forsøget, og dets udfald er forud givet.

En sådan virksomhed, ret forstået og ret bedømt, ville kunne give en mægtig impuls til det gamle samfunds livskilder og muligt få flere af dem til at springe med fornyet kraft, ja endog med en revolutionerende voldsomhed, med sund livsglæde og fornyet energi til alle sider.

Da vil selvsk og uselvsk åndsliv spaltes, og såret vil aldrig mere læges; thi den selviske åndsretnings fejlgreb og udelighed vil stadig blive den anden et bevis på, hvorledes det ikke bør være, altså dens polære modsætning. Det nye, der kommer, skal læse i livets bog og lade livets eksempler tale til sig.

I disse samfundshjem vil hver bedrift danne et samfund for sig. Fra moderkærlighedens tid, og indtil de træder selvstændige ud i livet, vil alle børnene være i virksomhed på skolen fra arbejdstidens begyndelse til arbejdstidens ophør og derefter i hjemmet hos fader og moder. Inden for et samfunds rammer vil der ikke blive skrevne love, men der vil udvikle sig et sædvanemæssigt samliv. I dette samfund vil der blive fuldkommen guddommelig frihed for livet; men denne frihed medfører guddommelig hård disciplin med hensyn til åndsrenhed og hver enkelts væremåde over for det øvrige liv. Er dagens arbejde endt, er også livets skabertrang udløst, både hos voksne og børn, på en for livet gavnlige måde, så enhver kan hvile i fred og vished om rigeligt at have tjent sin føde. Samvittighedens renhed i fælleslivets sammenhold gør, at ingen menneskelig

rovfugl der finder næring. Dette er livets ret, og samvittigheden skal vidne om den og beskytte den.

Nu køber 100 husmødre på 100 forskellige steder, alle i små portioner, i kostbare butikspaladser, og hvor mange forstår så at købe ret? De samme laver nu mad på 100 forskellige steder, de fleste under et uhyre besvær og økonomisk tryk; enten forstår de sig ikke på penge eller på arbejde i huset. Har de ikke tænkeevne til at bryde igennem deres uvidenhed med fornøden energi, ender sådanne ofte som menneskevrage i egne hjem; dette påvirker igen opdragelsen og tonen i hjemmet. Følgerne heraf er store og meget langtrækkende, menneskeligt og samfundsmæssigt set.

Tænk så disse 100 hjem samlet i ét samfundshjem under guddommelig frihed, men med støtte i dennes polære modsætning, den guddommelige hårde, fælles disciplin og i åndelig renhed!

I samfundshjemmet kan løggen ikke mere tyrannisere mennesket igennem penge, krig, handel, politik, organisationer og industri.

Er engang dette udviklingstrin nået, kan vi takke såvel løggen som samvittigheden derfor; thi løggen tvang os til at tænke, og samvittigheden ledede og rensede vor tanke.

TUNGSIND

Mennesker, der lever i uselvsk åndsliv, altså lever og udvikler sig ved deres samvittighed, mener ofte ikke at kunne føle åndelig fremdrift i sig, føler sig bekymrede, ja ofte tungt liden-de, fordi de stedse mener at føle den samme åndsurenhed om sig eller i sig, trods deres ærlige søgen fremad; dette medfører for mange et tungt sind og syn på alt.

Dette tungsind, der tilmed ofte nages af tvivl, kan heldigvis fjernes ved kendskab til livets udviklingsproces.

Sagen er ganske naturligt den, at eftersom man udvikler sig i renhed ved sin samvittigheds hjælp, bliver man i samme grad mere fintfølelse over for de åndelige urenheder i og om sig.

Denne udviklingsproces kalder jeg for menneskeåndens søgende tid, og den fortsættes følelsesmæssigt uforandret fremad i stadig større renhed og finfølelse; jo større fremdrift i renhed, des større bliver trangen til mere renhed, indtil Guds fred er nået.

Forstår vi dette, kan vi ikke blive tunge i sind, når vor samvittighed gennem sin tanke- og følelsesstrøm åbner vore øjne for urenheder eller mangler i vort væsen; thi uden at vi fødes og udvikles i disse (arvesynden, om man vil), ville tankens person (sønnen i os) ikke kunne udvikle sig til en individuel personlighed. Vi bør derimod glædes med tak til vor samvittighed, hver gang denne åbner vort øje for en urenhed; og idet dette sker, hvad enten urenheden træffes i os selv eller hos et andet menneske, skal vi helst standse for et øjeblik i, hvad vi har med at gøre, om dette er muligt, og bemærke urenheden, søge at forstå den i årsag og følger; da skaber vi en tanke om den, og da det sker af interesse for iagttageren selv i hans trang til renhed, vil denne tanke tilhøre ham selv og derfor kredse i hans fludie om ham; den danner da som en bog i hans tanke-livs "bibliotek." Dette kalder vi erindring.

I denne tanke er da på den ene side indlagt bevidsthedens oversigt over urenheden og på den anden side følelseslivets indtryk, således som det følte i tankens skabelsesøjeblik.

Her øjner vi så igen arkitekturen i åndslivet, nemlig: hvor to diametralt modsatte poler, to halve dele af en åndslov, forener sig til ét, kommer et tredje forhold frem, i dette tilfælde den harmoniske tanke, som andetsteds er beskrevet.

Den tænkende åndsperson indlægger således i tanken sit eget stenografiske referat (sit billede) af det sete eller oplevede. Efter disse linjer skaber faderen (hans fludie) tanken efter sønnens trang og indlægger i denne det følelsesindtryk, som sønnen (tankens person) i mennesket har accepteret ifølge sit eget ræsonnement, der er et produkt ifølge hans trang. Da har

vi den harmoniske tanke, der er skabt med lige hensynstagen til de to livslove: tankeliv og følelsesliv.

Forelægger nu sønnen sin harmoniske tanke for sin samvittighed, der ejer faderens renhed i sit fludie, hvorigennem han orienterer sig, og som følge deraf i renhed repræsenterer faderens styre over livet ved sit ja- og nejsystem, vil denne præge den nyfødte tanke ved sin følelsesstrøm med sit følelsesindtryk, sin ændring eller sit ja, hvis tanken er skabt i trang til renhed. Omvendt med sit nej og muligt med sin advarende følelsesstrøm.

Er tanken skabt i trang til renhed, vil den få samvittighedens sympatiske præg indlagt i sig og er da, som andetsteds omtalt, en treenighedstanke, der da har livets højeste skaberkraft og klarhed i sig i forhold til sagens natur.

Den bliver da som en vagtsom tanke imod den art urenheder, der reageredes overfor i dens eget skabelsesøjeblik.

Så snart individet når ind i lignende situationer, springer denne tanke frem for dets åndelige syn, og det orienterer sig da efter denne tanke, der nu giver det en erfaringsmæssig fast sandhedsfølt retningslinje.

Mennesket kan ikke springe fra en mindre åndelig renhed til en større i sin udvikling til Guds fred; man kan kun leve sig til større renhed, altså udvikle sig dertil; omvendt ville der ingen åndelig udvikling være til. Hver især må vi virkelig selv bygge vort rige op ved den hjælp, vor fader har givet os ved den Heligånd (vor samvittighed).

Denne hjælp former sig som hjælp til selvhjælp; man skal ville den for at få den.

Var vort åndelige syn ikke tilsløret, medens vi er mennesker, da ville vi se al livets urenhed om os på én gang. Livet ville da stå for os som et uigennemtrængeligt mørke, der ville knuse vort håb om og vor tro på at nå igennem det. Men på grund af denne tilsløretthed ser vi det kun stykkevis for os og ikke mere ad gangen, end vi med et naturligt styre over vort følelsesliv kan tåle. At styre sit følelsesliv er åndspersonens egen opgave. Både styret og ikke-styret har sit udspring i trang og vilje.

Hver gang vi optager kampen mod den urenhed, vi observerer, og besejrer den, vandrer vi som et trin op ad en stige, der til slut når op gennem mørket og ind i lyset; da står vi med bevidsthedens styre over livet i vor Guds renhed.

Tunghed i sindet er et tryk i vort følelsesliv, det kan endog være arvet i moders liv; vender tankens person sig ikke mod det med sin tankes lys, oversigt og viljekraft, kan det – udelukkende følelsesliv, som det er – lig sorg og glæde, tage magten fra åndspersonen, og det, vi kalder for sindssyge, kan indtræde.

Tungtsind er en unaturlig byrde, både for den, der besidder det, og for dennes omgivelser; dets modpol er livsglæden. Disse to er som alt følelsesliv smittende, fører man derfor tungtsind og rig naturlig livsglæde sammen, eller disse i forståelse søger hinanden, vil en udligning kunne finde sted, muligt til begges fordel; thi livsglæden kan ofte være så rig, at den for en del skyder livets alvor til side.

SYND OG DOM

I ord og skrift tales om synd og dom; men denne talen om synd og dom føles som veg og uden livskraft, som om menneskene ikke ret forstår, hvad de taler om.

Synd

Der er to slags synd, den ubevidste og den bevidste.

Ved ubevidst synd tænkes f.eks. på en faders eller en moders synd mod sine børn ved opdragelsen af dem, uden at han eller hun selv i sine tanker kan forstå dette eller bevidst føle det.

Ubevidst synd er mest tænkelig for de korte tanker og kan forekomme på mange måder; men den ubevidste synd er lig

barnets. Forældre straffer ikke barnet; thi de forstår dets ubevidsthed; men på grund af deres kærlighed vejleder de det til forståelse af dets handling for ved dets tankelivs udvikling at fri det for "synd."

Skulle de korte tankers åndelige fader være mindre fornødt end deres legemlige fader!

Bevidst synd ligger i følelsens vidnesbyrd med tankens bevidsthed derom (samvittighedsfølt). Syndens tyngde udmåles åndeligt set, ikke efter handlingen, men efter individets bevidste følelsesindtryk af det skete, eller efter som det har tænkt og villet.

Arvesynd

Hvor der tales om arvesynd, bør man tage følgende i betragtning:

Vi fødes i skaberloven (vort fludie, faderen). Denne lov indeholder alt: alle muligheder i sit væsen, alle muligheder for liv og alle muligheder for opløsning af liv, idet den selv i alle sine nuancer er levende liv, produceret i alle liv uden for menneskelegemet.

Alt uden for tankens person (sønnen) er skaberens værk; den er livets skarpeste instrument; den betjener åndspersonen (sønnen) ifølge hans trang med guddommelig fuldkommenhed.

Forstår sønnen dette sit arvede rige, vil han også elske det i uselvskhed og styre dets villen og trang til at virke.

Omvendt: elsker åndspersonen kun sig selv (er selvisk), virker denne lov (hans rige) ifølge hans trang kun for ham selv og på ham selv; at dette følelsesmæssigt medfører hans opløsning (degeneration), er en sag for sig og ligger i, at sønnen er en gudfødt personlighed. Gudslivet er et liv i fællesliv, hvor den dybe tanke lever for den korte tanke, og hvor den korte tanke lever i dyb taknemmelighed mod og glæde over den dybe tanke, fordi den føler, den udvikler sig ved denne.

Eller med andre ord: dette er systemet for livet. Da den selviske kun lever for sig selv og således kun elsker sig selv, er han uden for systemet, Guds fællesliv, og ejer derfor ikke gudslivets

fællesmagt i renhed gennem samvittigheden over for sit energisk virkende fludie; og da han elsker at nyde sit følelsesliv på sin egen vis, hvad enten det er rigdom, hovmod, kønsliv, mad, drikke eller dovenskab, det går ud på, hjælper også skaberen (hans fludie) ham til at leve så fuldkomment som muligt i denne hans nydelse ifølge hans trang.

I hans trang til rigdom inspirerer fludiet ham følelsesmæssigt livligt til hans selviske vinding.

I hovmod fylder det ham med fantasi om hans egen storhed, så han kan føle en indre, ja ofte en svulmende glæde derved.

I hans utøjlede trang til kønsdrift fylder det ham med trang dertil, indtil de mest unaturlige former for dette liv; og da følelsesliv udlades (udskilles) i forhold til den legemlige sæd sammen med denne, er det denne udladning af fludie, der fremkalder nervelivets pirrelighed ved parringen og den efterfølgende behagelige slapheds ro. Følelseslivet giver således glæde og med yderste energi sit eget liv for at opfylde trangen i det liv, hvortil det er bundet.

Synden mod den Helligånd

Den Helligånd er, dybest set, vort fludie, idet den har sit udspring derfra. Når dette ved vor samvittigheds hjælp ifølge dens modtagne vejledning ved sønnens trang dertil er rensset i og til gudslivets fludies renhed, da er det ét med sønnen i renhed. De to love tankens person (sønnen) og hans følelsesliv (faderen), danner da tilsammen åndspersonen i Guds renhed, den Helligånd.

Dette fører tanken hen på Jesus, der siger: "Jeg er i faderen, og faderen er i mig; jeg taler ikke af mit eget; men det faderen giver mig at tale, det taler jeg." Det samme forhold gælder samvittigheden. Hvad menneskene end mener om Jesus, må det kunne anses for givet, at de ord, han har talt, repræsenterer tanker, der ikke kan fostres i det selviske åndsliv jf. hans udtalelse: "Mit rige er ikke af denne verden." Hans tankers dybde viser, at han i det mindste har gennemgået en lang ud-

vikling i Guds fred. Altså, han har ejet faderens renhed i sit følelsesliv (deres rige); derfor er hans sandheder lige så fuldkomne i dag som den dag, de udgik af hans mund.

Når et menneske hengiver sig til en utøjlet kønsdrift, udlader han derved sit fludie i så høj en grad, at han taber både sin tankes klarhed og sit legemes livskraft; et sådant menneske kan da ikke befrugte eller lade sig befrugte med livets naturlige fylde; denne synd henføres derfor straks på afkommet.

Det individ, der begår synden mod den Helligånd, og som dør i denne synd, har forødt sit rige (sit følelsesliv), hvori han som åndsperson skulle udfolde sig. Det individ, der således har påført sig selv denne sjælslidelse ved sin synd mod den Helligånd, kan endvidere påføre sit eventuelle afkom den samme sjælslidelse, der kan give sig udslag både i legemsbygning og åndelig abnormitet, særlig i den periode, hvor forplantningsevnen er ved at ophøre på grund af kønsdriftens misbrug.

Hans savn og lidelse som åndsperson kan jeg vel tænke mig til; men herom har en anden talt før min tid; han har talt ret, og hans ord gælder derfor endnu og fremdeles.

Alt liv, der fødes uden for tankens person (sønnen), fødes i urenhed (løggen). Sønnen (vort jeg) indskydes i vort fludie (følelseslivet); dets urenhed (løggen) fremkalder de genvordigheder for tankens person, der driver dens tankeliv til udvikling. Når åndspersonen har udviklet sit tankeliv til selvstændighed, underlægger det sig følelseslivet og består da med det. Når følelseslivet som åndsmagt ved tankens udvikling er rensset til gudslivets renhed, repræsenterer det sandhedens lov, idet sandhed er noget, som føles, og er da samvittigheden eller den Helligånd sammen med den åndsperson (sønnen), det tilhører og betjener.

De korte tanker med det rige følelsesliv yngler meget; men dette er også nødvendigt, så længe tankelivet ikke ejer fuld bevidsthed om sit eget væsen; thi i den tid er menneskelivet usikkert, idet krig, rigdom, fattigdom og det ubeherskede følelseslivs opløsende evne er virkende i det.

De dybe uselviske tanker, der behersker deres følelsesliv, yngler mindre og mere værdifuldt. Den dag, tankelivet vender, regulerer fødslerne sig selv ad den vej, uden at mennesket behøver at beskæftige sin tanke dermed; dette er indlagt i livslovenes natur.

Fråseri

I trang til utøjlet nydelse af mad og drikke hjælper følelseslivet åndspersonen til denne nydelse. Det øger og krydrer legemets smag ifølge personens trang og kaster ligesom et fantasiers slør over nydelsernes herligheder. Undertiden lyder en stemme i individets indre, der lader det se sig selv som det svin, det er; men denne stemme er det til ubehag.

Tankens person føler sandheden deri; men da han er en slave af sit legemes lyst og velvære og ikke kender livets dybder, bryder han sig ikke derom; han føler sit legemes vellyst som sin højeste attrå og undgår ikke at ræsonnere over denne urovækkende sandhedsstemme i sit indre og skabe tanker derom angående sig selv. Disse tanker kredser da rundt i individets fludie og bliver engang samvittighedens vidne imod personen, et vidne om, at hans samvittighed har talt til ham i rette tid og på rette sted. Fordi dette sandhedsvidne er ham til ubehag, vender han sin tankes ræsonnement og sin viljekraft imod stemmen; hans fludie fjerner den da fra ham ifølge hans trang til ro i sin nydelse; thi han har ret til at leve, som han vil, så langt hans åndsmagt kan nå. Men tankerne, angående sig selv, kan han ikke fjerne; thi hver gang han ser dem, kan han ikke undgå at erkende dem, og dermed bliver han nødsaget til at give dem fornyet livskraft; at han senere må betale omkostningerne ved, hvad han udøver i sin egenvilje mod sig selv og andre, er en sag for sig.

Dovenskab

Den, der ejer trang til dovenskab og følger denne trang, hjælpes af sit fludie til tilfredsstillelse af den, idet den fjerner

livets naturlige spændkraft og energi fra ham, så hans kræfter forringes således, at han i fuldeste mål kan nyde sin dovenskab, alene til "fordel" for sig selv. At hans trang til liv derved forringes, og at livet som følge deraf ebber ud, er en sag for sig, et følgemoment ifølge hans trang. Ud af trangen springer viljen, og da det er vort følelseslivs natur at virke efter personens trang og vilje, udsletter det successivt det liv, der elsker dovenskab;¹ det virker med sin yderste energi i den retning, så længe trangen til ladhed er til stede; d.e. til åndspersonen engang føler dødens tomhed om sig (tilintetgørelsen) og gribes af en forskrækkelse for sin udslettelse; først da er der en mulighed for, at personen vender om fra ladhed til energi, fra døden til livet.

Livet er magt, fremkaldt ved trang til liv; går trangen en anden vej, vender fludiet sig straks derefter.

Dom

Enhver synder bliver, åndeligt set, dømt af den strengeste dommer, der findes, nemlig af sig selv; deraf følger, at jo dybere tanke, des klarere syn, des strengere dom.

Al synd, hvad enten den rettes mod individet selv eller mod andet liv, står i sin rækkevidde altid i forhold til tankens dybde; altså afhænger syndens fylde af denne. Syndens følelsesindtryk er altså et udslag af følelseslivet (eller den evige ild), hvorigennem åndspersonen på grund af sine åndelige urenheder, der medfører lidelser, modtager et åndeligt bad til sin renselse fra selviskhed til uselviskhed.

Dommens rækkevidde står ligeledes i forhold til tankens dybde. Retfærdigheden er således ens for alle.

Gud selv straffer ingen. I hans væsen findes ingen tanke for straf; men når synderen har løbet sin line ud ifølge sin egen fri vilje og da vender sit blik imod Gud, lader denne synderen føle

¹ Altså: også her giver fludiet sit liv for at tilfredsstille trangen i det liv, hvortil det er bundet; med andre ord: det udsletter sig selv.

sin renhed og kærlighed, godhed og magt ved sin følelsesstrøm.

I dette lys ser synderen sit liv, og derefter dømmes han sig selv; han dømmes så strengt, at han fyldes med rædsel for dommen; han føler sin egen dom så hård, at han ikke selv kan lide (sone) den trods sin oprigtige vilje, fordi han ikke kan tilintetgøre sit eget liv eller flygte fra det; thi han føler Guds væsen både i sig og om sig. Ligesom han ikke kan lide den, kan han ej heller mildne den; thi han føler dens retfærdighed.²

Når synderen således selv føler sin dom som ærligt afsagt og søger at underordne sig den som den eneste vej, altså at lide den, så godt han kan, da lader Gud ham føle, at han elsker ham, trods hans dom. Men synderen kan ikke selv modtage sin Guds tilgivelse, fordi han i så høj grad føler sin doms retfærdighed, derfor træder Jesus imellem gennem samvittighedernes personlighed; han har en vidunderlig evne til at læge alle sår. Igennem sin tankes og følelses strøm får han synderen til at modtage Guds tilgivelse på grund af dennes kærligheds renhed, og nu føles tilgivelsen så fuldkommen, som Gud selv er fuldkommen. Synderen føler al skyld hvile på sig på grund af sin guddommelige frihed. Gud føler al skyld hvile på sig på grund af sin skyld for livet; deri ligger fuldkommenheden i tilgivelsen, når tid er inde. Dermed er døden og livet skilt. En opstandelse er sket.

Vort Rige

Synd er altså ret beset en nødvendighed for tankelivets udvikling, ellers var den ikke; den er rent fornuftmæssigt indlagt i vort rige (fludiet), hvori vi fødes. Dette rige er altså, set fra gudslivets renhed, i uren tilstand. Vi fødes til i uselvskhed at skulle styre dette rige, og vender vi os rigtigt i det i forhold til livslovenes hele natur, ganske uforbeholdent uselvsk, da kommer gudslivet til os gennem vor samvittighed og renser

² Dommen og lidelsen er en følge af syndsbevidsthed; deraf udtrykket "lide sin dom."

vort rige for os; eller med andre ord: ved vor samvittigheds gode ledelse gennem dens følelsesstrøm til os, hvis vi modtager den, og ved vor egen vilje renses vort rige for dets opløsende elementer; da kommer de guddommelige egenskaber til os gennem vor føling med livet ved den Helligånd i så høj en grad, som vi i vor udvikling evner at modtage dem, ledsaget af livsglæden.

Guds hjælp er således hjælp til selvhjælp i forhold til trang; man skal vilje den for at få den; deraf følger også, at i gudslivet indtræder kun personligheder, men enhver er det givet at kunne udvikle sig dertil.

Arvesynd kan således ikke bestrides, men som mennesker almindeligvis taler om den, passer det ikke. At forstå ordet rigtigt er en sag for sig, og gør vi det, har vi grund til at prise vor Gud for riget, han har givet os i arv ved sin vidunderlige skaberkunst, og ydermere har vi grund til at prise ham, fordi han ved sin samvittigheds institution har givet os en fuldkommen og ufejlbarlig vejledning og beskyttelse under vor opvækst og udvikling, indtil vi i selvstændige tankers klarhed og rigets renhed kan leve og virke selvstændigt i det.

Skal ordet arvesynd blive stående, skal det følgelig stå som udtryk for en lov, der i uselviskhed giver os livet, i selviskhed døden; men døden er jo heller ikke blevet forstået. Ordet død er i høj grad blevet mistydet af menneskene, idet død skal forstås åndeligt og ikke legemligt.

For at forstå gudsriget kræves tankelivets udfoldelse i uselviskhed.

DÅBEN

Når Jesus lod sig døbe, føler jeg, det var, fordi det var skik og brug, og fordi han ikke ville støde nogen ved ikke at lade sig

døbe. Jesus havde ikke dåb behov på grund af sin renhed; men for mange andre kan dåben være til nytte, idet den hjælper til at skille fortid fra nu- og fremtid ved sit følelsesindtryk i dåbshandlingen under en uselvisk følt deltagelse.

Tror du på dåb, bør du handle efter din tro; thi trang og tro er den magt, der får følelseslivet til at virke i forhold til trang og tro og for, at trang og tro kan mættes. Når det sker, har åndslivet ro.

Jeg føler og forstår dåben således: Hvor uselviske troende søger dåb med et følge, der ejer uselvisk kærlighed til livet, vil i dåbshandlingen det gode i deres følelsesliv mod andet liv, i dette tilfælde barnet, samle sig og som en fællesmagt kunne gøre et godt indtryk i barnets følelsesliv, for så vidt barnet er i en behagelig sindsstemning under dåben.

Er barnet i gråd, er der en trang i det, der fremkalder gråden og gør, at dets følelsesliv med al sin orienterende evne er optaget af at afhjælpe denne trang; og i den situation er barnet aldeles uimodtageligt for al fremmed påvirkning. Dette ligger i, at gudspersonen i mennesket, tankens ophav (sønner), er suveræn over for alt følelsesliv; dens trang er dens følelseslivs højeste lov.

Er barnet vel tilpas, da er dets følelsesliv åbent for indtryk udefra.

Intet har dog større indflydelse på barnets udvikling i godhed end en uselvisk naturlig moder ved skaberens egen lov ad moderkærlighedens vej. Også om faderkærlighed kan der i denne betydning være tale, men i så fald er moderen skudt til side; thi moderkærlighedens lov lader sig kun binde mellem barnet og ét menneske.

Har barnet ingen forældre, kan det blive forbundet med en fremmed ved moderkærlighedens lov. Det er med moderkærligheden som med samvittigheden: den vidner for sig selv, om sig selv og ved sig selv; dens vidnesbyrd er sandt; den kan ikke lyve, ejer derfor ikke højtravende eller opskruede ord i sit væsen. Moderkærlighed er noget, som er, og som leves.

Barnets bedste dåb er dog i fader- eller moderkærlighedens favn at blive taget ind i en dybtfølt bøn i Jesu navn, som kun kærligheden kan bede den i samvittighedens dybtføjte favn, da vil faderens renhed kunne give sig gennemslag i barnets åndsliv, dets fludie (følelsesliv), igennem samvittigheden og den bedende til barnet; men den, der beder for barnet, bør have det i sine arme, på sit skød eller holde det i sin hånd for derved at have det inde i sit eget fludies kredsløb.

Den suveræne åndsmagt (sønnen) er aldeles uden for enhver direkte påvirkning fra fremmed side, endog kulde og varme, idet den i enhver situation er fuldstændig indesluttet i sit ombølgende fludie (faderen), lig bidronningen i bisværmens, idet skabermagten, almagten (faderen), giver sit liv, om så skal være, for at beskytte den. Uden for faderen er intet andet end rummet, selv sønnen er ikke uden for faderen.

Den suveræne åndsmagt (sønnen) lader sig kun påvirke af sit eget følelsesliv, fordi dette er det inspirerende for tanken, fra hvilken viljen til handling udspringer. Kun gennem sit eget følelsesliv kan sønnen modtage åndelig påvirkning i trang og tanke i selvisk eller uselvisk retning, anden vej til den gives ikke; men på den anden side er følelseslivet til gengæld meget modtageligt og fintfølede for indtryk. Dette er årsagen til, at selviske hjem som regel skaber selviske individer og omvendt uselviske uselviske. Dette ligger i følelseslivets påvirkning. Når den selvstændige tanke er nået, virker også eksemplets magt på tankelivet.

Efter den før omtalte bøn, der kan bedes enten af moderen eller af den, der elsker barnet, kan en dåbshandling være til nytte, helst som en hjemmets handling for derved at sikre sig den største sympatiske ærlighed under handlingen; da denne handling aldeles ikke vedkommer andre end den, der går ind i den, er et offentligt krav om dåbsattest en uting.

Dette i en dåbshandling at tale om djævelen kan let give et polært modsat indtryk af det, der muligt erhverves gennem Guds kærlighed fra de omstående, i det fintfølede barns følelsesliv.

For selviske, der kun søger dåb for skiks og festligheds skyld, er dåbshandlingen aldeles uden nytte; thi de veje, ad hvilke Guds kærlighed og virke færdes, er aldeles ikke til stede der.

NADVEREN

Tro er én ting, religionsformer, regler og ceremonier noget andet; hvad mennesket ikke forstår, ligger uden for dets ansvar. Ansvar står i forhold til viden.

Intet menneske behøver at skifte tro, når blot den tro, det har, er ærligt følt, thi individet bedømmes af sin samvittighed efter dets trang til renhed i tanke og følelse.

Føler du trang til og tro på nadveren, som mennesker taler om den, da søg den! Men gør det kun i ærlig trang og tro! Nadveren virker på den, der søger den i ærbødighed således, at han bøjer sine knæ for sin Gud i andres påsyn og åbent vedkender sig ham til et vidnesbyrd for andre; samtidig indvirker den på dem, der ser handlingen, og påvirker deres følelsesliv således, at samvittigheden har lettere ved gennemslag i det. Dette kan virke velgørende og ansporende til videre udvikling i Gud.

Guds fred fås dog ikke i de menneskelige nadverhandlinger; den erhverves kun gennem kamp med Gud i bøn og trang.

Det første, et menneske føler trang til efter erhvervelsen af Guds fred, er at bevidne det for andre, og det sker altid i få og tilsyneladende fattige ord; men Gud selv føles gennem ordene; man føler, man skal vidne om pagten, om freden skal beholdes.

Guds fred er at blive født på ny; kun ved den kan et menneske renses for al sin synd. Med tilkæmpelsen af Guds fred sker dette, at alle de urenheder, vi bærer i vort følelsesliv, drives ud af vort legeme ved en af Gud gennem vor samvittighed tilsendt ren hvid følelsesstrøm, der ligesom gennemsittrer legemet, når trangene dertil er stærk nok, og vi beder derom, dog ikke ved én strøm alene, men ved én for hver urenhed, vi har i vort fludie. For hver urenhed, der drives ud, føles den næste ligesom skudt frem for vort indre syn.

Det er, som om der spørges fra vor samvittighed: "Vil du også give afkald på denne?" Når vort ja kan gives med hele vort liv som indsats for freden, da sker renselsen. Vore urenheder er de tilbøjeligheder, hvori vi hidtil har levet, men hvoraf vi nu er trætte. Disse urenheder er samlinger af levende liv i vort følelsesliv, der nu og da skyder frem for at komme til udfoldelse, og de har retten til at være i os, så længe vi accepterer dem (holder af dem); thi også de er af faderen. Guds fred er den kosteligste vare, der findes; den kan kun fås mod kontant betaling, og prisen er alle de tilbøjeligheder, vi forhen havde så kær. Kampen må føres enkeltvis for hver enkelt tilbøjelighed. Når enden er nået, og den bedende kan sige: "Kom så! Alt for din fred!" da føler vi vort liv rensat og føler Guds renhed i os med en usigelig ophøjet fred i sit følge. En fødsel er sket, en pagt er sluttet. Den er både dåb og nadver, den er et bad ved den Helligånd til Guds renhed. Men Guds fred er vanskelig at bære i vort nuværende menneskeliv. Dens storhed kan ikke forklares i ord eller skrift; den kan kun opleves. Der skal en stærk åndsmodenhed til for at erhverve den, men en endnu stærkere til for at bære den i vor hånende, selviske, uforstandige tidsånd. Den, der ejer Guds fred og vil bevare den i sin fylde, skal i ethvert øjeblik, om det er nødvendigt, kunne give sit legemes liv for den; thi uden at sætte Guds fred over sit legemsliv og sine legemlige interesser, kan den hverken erhverves eller bevares i sin fylde.

Guds fred er enhver Guds søns mål, og fuld Guds fred gives ikke, før dette mål er nået; men den kan erhverves, hvor man

er, såvel bag en plov, ved en høvlebænk og i en kostald som i en kirke og i døden eller efter denne, thi som vi lever, så dør vi, men bedst der, hvor man er ene med sin Gud.

Det menneske, der dør i Guds fred, dør med et talende smil om sin mund.

Den, der lever i sin samvittighed, udvikler sig i denne til den åndsmodenhed, der til slut giver Guds fred.

Legemets død er en fødsel, er lig en milepæl på vejen. Våger man med agtpågivenhed over sin samvittighedsforbindelse i menneskelivet, går udviklingen efter legemets død meget hurtig og i behagelig fremdrift.

At hvile i sin samvittighed med tillid og tro er godt; men endnu bedre er det, hvis det sker med forstands indsigt og med rolig glæde over dens indskydelser af tanker og følelser i vort åndsliv uden påtrængenhed fra vor side. Idet vi er vidende om, at det er vor samvittigheds (den Helligånds) opgave – man kan endog sige livsopgave – at drage os og bistå os i vor udvikling mod målet: Guds fred. Opstår der længsel efter og trang i os til at erhverve Guds fred, da er det åndslivet, vor samvittighed, der begynder at indskyde denne længsel og trang i os ifølge vor udvikling. Vi bør da i bøn gøre Gud opmærksom derpå og sige: "Jeg føler i mig længsel efter din fred; men jeg beder dig, fader, i Jesu navn ikke at give mig den, før jeg er i stand til at bære den og bevare den ved din hjælp; dog – ske ikke min, men din vilje!" Forøges længslen efter denne bøn, da kast dig ind i kampen med din Gud om hans fred med hele din sjæls energi! Er trangen moden, altså stærk nok, da sker renselsen, og sejren er din; da har du lagt al menneskelig tale og strid om dåb og nadver bag dig.

Føler mennesket som et tilbagefald fra freden, som han fik, er dette menneskeligt; men Guds ja, der er givet i freden, er givet i guddommelig fuldkommenhed og er altid uforanderligt det samme.

Derfor behøver et sådant menneske eller en sådan menneskeånd kun i sin længsel, når tid er, at strække sine arme ud imod sin Gud, da er han hos det; thi pagten (Guds fred) er

ubrydelig som sådan, fordi den er sluttet i Guds almægt, kærlighed og renhed.

NÅDEN

Nåde kan ikke benægtes, men tegner sig således: På den ene side synderen, der har dømt sig selv så hårdt, at dommen ikke kan fuldbyrdes og ikke sones med liv; for ham findes kun nåde, i den stilling han nu er, på grund af hans eget følelsesindtryk af sig selv og sin synd.

På den anden side Gud, der i sin fuldkommenhed føler sig selv som skyldner for livet, og på denne grund er hans kærlighed til alt liv fuldkommen i den grad, at den ikke kan beskrives, ej heller udtales i ord, fordi kærlighed er følelse, der ikke ejer tankens ord i sit væsen. Derfor kan Guds kærlighed til livet kun forstås gennem følelse uden ord, og dens smeltende dybder kan ikke begribes, før den er følt; men af alle uselviske kan det føles, at den er. Imellem disse to poler: synderen og Gud, er det uselviske tankeliv vokset frem til Jesus og samvittighederne; derfor er det Jesu og samvittighedernes opgave at lede synderen til Gud ifølge vingårdsmandens (faderens) trang og vilje; derfor arbejder disse i Gud og ved Gud, i hans kærlighed og ved hans kærlighed ifølge deres tankes bevidsthed og deres tankes lys over livet.

Synderen på den ene side og Gud på den anden side kan på grund af afstanden mellem de to poler ikke tiltrække hinanden direkte. Igennem samvittighederne påvirker derfor Jesus synderen, altså ad følelsens og tankens vej, indtil de to poler mødes.

Når de to poler mødes i Guds kærlighed, siger den ene til den anden: "Jeg har al skyld, du har ingen." Dette er sandhedsfølt på begge sider og ligger i, at Gud har fremkaldt livet; men synderen har haft sin tankes lys og sin guddommelige frihed til

at være og gøre, som han ville; derfor har han måttet lide under sin egen dom.

Når de to poler er gået op i hinanden, er nåde ikke mere. Guds kærlighed er alene drivkraften, loven og livet.

JESUS

Når samvittigheden når til at vidne om Jesus, da skal de, som nu priser ham som Gud for deres næringsvejs skyld, falde over ham og søge at skjule hans veje.

Før Jesu tid stod præsteskabet lovmæssigt indskudt mellem mennesket og Gud. Jesus førte mennesket ind til Gud og bød præsteskabet vige. Efter Jesu tid kilede præsteskabet sig dog ind på sin gamle plads mellem mennesket og Gud og blev rigt derved, medens folket blev fattigt.

Den sandhedens ånd (det er samvittighederne) skal, som Jesus har forudsagt, komme, når menneskene kan fatte den, og forklare de ting, som han vidste, men ikke kunne forklare, fordi menneskene dengang ikke kunne forstå det. "Han skal vidne om mig," siger Jesus; derpå skal vi kende ham, og han skal vejlede os til al sandhed. Han skal igen føre mennesket sammen med Gud på forstandens grund; "thi," siger Jesus, "intet er skjult, som ikke skal blive åbenbaret." Derefter skal ingen mere skille mennesket fra Gud.

Jesus førte mennesket og Gud sammen; det ligger især i ord som disse: "Jeg er i faderen, og faderen er i mig; jeg i dig, og du i mig. Jeg og faderen, vi er ét." "Fader! Jeg vil, at de, som du har givet mig, skal være i os, og vi i dem."

Dette sker til fuldkommenhed gennem følelselivets renselse i kampen om Guds fred, når menneskeåndens søgende tid er endt, et tidspunkt, der vil indtræde i ethvert menneskes udvikling, hvad enten det sker i menneskelivet eller efter legemets død.

Som forhen beskrevet er faderen (skaberloven) vort følelsesliv, der er i os og kredser i og om det skabte.

Sønnen er vort jeg, arkitekten for tankelivets retningslinjer, den lille, hvide stjerne, der er indskudt i vort fludie, siddende over vort hoved, når den ikke er på vandring. Færdes den borte fra legemet, hvori den fødes, før eller efter dets død, gennemlyser den sit fludie i forhold til sin udvikling, der igen er en betingelse for dens fludies renhed.

Tanken, som vi nu kender den fra det foregående, skal for at være harmonisk være et produkt af fader og søn i forening, hvor den ene siger ja til den andens inspiration til tanke; men sønnens trang er det afgørende for tankens indhold; efter sønnens arkitektur skaber faderen tanken ud af sit eget liv, ren eller uren, selvisk eller uselvisk.

Siger sønnen ja til de urene følelser, der indskydes, bliver tanken derefter, og efter tanken kommer ordet og handlingen. Her er det så ordene passer:

Som vi reder, så ligger vi.

Som vi sår, så høster vi.

Som vi lever, så dør vi.

Tanken er således et levende liv, noget, der vil til udfoldelse, og er enten af faderen "alene" uden hensyn til sønnen eller af sønnen "alene" uden hensyn til faderen, i begge tilfælde er den selvisk, eller af faderen og sønnen i forening, og da er den harmonisk.

Kun den harmoniske tanke kan revideres, ændres, bekræftes eller bortvises af faderens renhed gennem samvittigheden. Bekræftes tanken, da indlægger faderen sit "stempel" i den gennem sin følelsesstrøm; den er da en treenighedstanke og fuldkommen i sit væsen, organisationsmæssigt passende i alt åndsliv, enten som modstand mod alt selvisk eller passende

ind i alt uselvisk, altså en grundlinje for sønnens bestemmelser i de forhold, han senere træffer på, og som er i slægt med denne tankes indhold. Den er således et trin på den stige, der fører sønnen ind til sin Gud og på sin vej fører ham i guddommeligt organisationsmæssig harmoni med alt uselvisk liv.

Faderen er tre gange polær i sit eget væsen. Først er han det i sin højeste renhed således: på den ene side findes hans alsidigt tænkende ånd (lig sønnen i vort væsen), og på den anden hans fludie, der er i alt, om alt og over alt, og derved driver alt ifølge hans mægtige ånds vilje. Denne ånd er vor Gud, og da ingen er over ham, er han i besiddelse af livets højeste renhed.

Hans rene, hvide fludie skaber igen sin egen polære modsætning, idet det driver livslovene og derigennem fremkalder en gærende proces i det, vi kalder for de døde ting, hvorved sten opløses, og på sin vej gennem livet når ind til mennesket som levende følelsesliv, åndsliv.

I denne proces fremkalder faderens rene, hvide fludie således sin egen og tredje polære modsætning i det skabende og skabte voksende stofliv, nemlig det urene fludie, der i sig selv danner et kredsløb, idet faderens rene fludie fremkalder trang til liv og ikke videre.

Der, hvor trang til liv er indlagt, f.eks. i et frø, springer tran-gen frem på et passende tidspunkt ifølge frøets følelsesliv og kræver livsudfoldelse; da griber skaberloven ind: faderens urene fludie. Dette er planternes, dyrenes og vort fludie og er utalligt i sin sammensætning på grund af arternes mangfoldighed; thi hvert individ spinder sin egen ensidige åndelige tråd i dette følelsesliv til brug i selvisk eller uselvisk åndsretning. Ifølge sit væsen bliver det på sin vej til mennesket en samlet og dog tredelt lov: én del til føde³ og dermed til liv, en anden til lægedom og en tredje til opløsning; alt følelsesliv, åndeligt set, tiltrækkes af sønnen, der er dets polære modsætning (styret), efter hans behov.

³ Legemlig føde: mad og åndedræt; og åndelig føde: trang, længsel og følelse, der foranlediger, at tiltrækningskraften virker.

Som vi ser, indeholder vort fludie en i sig selv jævnsidesvirkende tresidighed (igen arkitekturen), én og dog tre.

Denne åndslov (fludiet) i sin mangeartede sammensætning, hvor hver art har sin egen aroma, bliver derfor uren i sit væsen i forhold til faderens rene, hvide fludie og således dettes polære modsætning og dog i sit sammenspil en samlet lov, idet den tråd, der spindes, overføres fra individ til individ ad følelselivets egne orienterende veje ifølge trang. I sin mangeartethed danner den på den ene side de skabende og beskyttende elementer for det voksende liv og er da det, der senere renses gennem sønnens kamp om Guds fred til Guds renhed, og på den anden side de opløsende elementer, der af mennesket kaldes djævle, fristelser, sygdom og lignende, og som er åndelige urenheder, set og følt fra gudslivets renheds synspunkt, men en nødvendighed for sønnens tankelivs udvikling, altså for at drive hans tankes dybde frem og dermed hans personlige selvstændighed. Således bliver faderen tre gange polær i sit eget væsen. Dette følelsesliv, hvori sønnen (vort jeg) fødes, er altså faderen.

Jesu ord viser os, at han i det mindste har været i besiddelse af Guds freds renhed; det er nemlig bogstaveligt rigtigt, når han siger: "Jeg er i faderen, og faderen er i mig; vi er ét. Fader! Jeg vil, at de, som du har givet mig, skal være ét med os, de i os, og vi i dem. Hvis jeg talte af mit eget, ville det ikke være sandt; men det, jeg taler, giver faderen mig at sige." Dette er i overensstemmelse med vor samvittigheds teknik, thi taler vi af vort *eget*, er det *ikke* sandhed; men taler vi ud fra vor *samvittighed*, er det sandhed.

De mennesker, der kan tænke disse tanker til bunds, vil forstå, at så er Jesus vor broder og Gud vor og alles fader.

Gud er større end os og vokser ved os; thi i ham og ved ham er vi født, og i ham lever vi.

Faderens kærlighed til os er så fuldkommen, at den gør, at han lever for os, og at vi som følge deraf lever for ham.

Han med kærlighed til os. Vi med kærlighed, agtelse og æresfølelse for ham.

Det, Jesus her så indgående og indtrængende har forklaret, er hans egen og vor skabelse i faderens liv.

Er han vor frelser? Ja. Hvorledes? Jo, han gik som menneske og følte Gud i sig (sønnen). Hans søgende tid blev kun kort; allerede som barn tilkæmpede han sig Guds fred og udviklede sig da i den til fuldkommenhed, fordi han havde åndsmodenhed til at bevare freden i den fylde, han fik den, og erhvervede sig således i sin tidlige manddom guddommelig selvstændighed.

På sin vandring mod Gud kom han til en stor, dyb afgrund. Over denne var et gangbræt, bredt ved landsiden og smalt ud efter midten; dette medførte, at jo længere den enkelte kom ud på brættet, des vanskeligere kunne han vende om, og midt på det var et brud. Foruden at være meget indbydende at vandre på, sådan at se til, havde det den egenskab, at hvor bruddet var, bøjede gangbrættet sig ned mod afgrunden, når menneskestrømmen gik ud på det. Han så og følte, at alle de mennesker, der gik ud på gangbrættet, søgte efter det, som han allerede havde fundet, nemlig fred i sig selv, som følge af den higen, faderen havde nedlagt i deres væsen. Han råbte da til dem: "Vend om! Kom til mig! Jeg skal vise eder den rette vej hen, hvor den trang kan mættes, hvorefter I higer." Nogle vendte da om, fordi de indså, at hans ord var forstandige, de fleste dog, fordi de blev forfærdede ved hans råb. De, der vendte om på grund af deres tankers dybde, blev alle frelst; men en del af dem, der blev bange, vendte om igen, fordi de ikke forstod. – Han forklarede dem livet i lignelser, thi livets dybder kunne de dengang ikke forstå, og sagde: "Den vej, I vandrer, er løgnens. Jeg er sandheden og vejen, som fører til livet; hver den, som vandrer min vej, skal leve; men I, som vandrer løgnens vej, går i døden." Men nede fra dybet lød følelselivets urene, lokkende toner til mængden, og dem troede den helst på. Den vrededes da på ham og slog ham ihjel.

Menneskelivet vandrer endnu som dengang. Mange har råbt som Jesus, nogle af dem er levende brændt, andre er døde for sværdet, - ja, endog præsteskrabet har både da og

senere, brændt og myrdet dem, der vidnede om sandheden. Men ingen har råbt som Jesus, og ingen har kunnet begrunde sit råb som han; derfor og fordi han er vor klodes førstefødte i Guds fred, står han som vor frelser; og når han vedbliver at være det, er det, fordi han udvikler sig ved os og vi ved ham, ligesom Gud udvikler sig ved os og vi ved ham. Forholdet er som her i menneskelivet, hvor den dybe tanke udvikler sig ved sin ledelse af de korte tanker, og de korte tanker udvikler sig ved at blive ledet af den dybe tanke. De føler da åndeligt hverandres uundværlighed. Taknemmelighedens fællesfølelse er lønnen, og af den udspringer kærligheden; dette er systemet (livet).

Men den dag, da de mange kan modtage den sandhedens ånd i sig, vil der blive holdt dom over løgnen, ikke af de selviske skriftkloge, men af de umyndige; thi de lever direkte i livet uden for alle trosrammer, ceremonier og regler, og kun de skal votere til dommen.

Den, der udvikler sig i Guds fred, når før eller senere et tidspunkt, hvor han ikke mere tror, men ved; thi han gennemskuer enhver tanke, der kommer til ham. Er en tanke ny og ukendt, skaber han en søgende tanke om den, afleverer den til sin samvittighed; svar indløber da, om ikke før, i det øjeblik, han har det behov. Til at kunne gennemskue enhver tanke var Jesus nået; dertil skal vi alle nå, om ikke i vort legemsliv, så efter det; thi i uselvskhed vokser vi fra tro til viden ved vor samvittigheds ledelse og gennem Guds fred til selvstændighed i Gud, men fælles med alt uselvsk følelsesliv ifølge dets fælles renhed, og bliver da gudbestemt selvstændige sammen med vor samvittighed i tanke, ord og handling.

Guds fred, det at blive født på ny, er det punkt, vi skal over for at kunne vokse direkte og alene i Gud – altså uden for løgnen; men hast ikke, giv tid og voks tryk og rolig gennem din samvittighed dertil!

Det er kun løgnen, der kan nøjes med at have Guds fred i munden; vi andre må vokse og arbejde os til den.

Når Jesus vandrer på søen, sker det ifølge hans vilje, ikke ifølge hans tro; thi han er vokset fra tro til viden i Gud ved sin samvittigheds, den Helligånds, hjælp og tjenende assistance. Der er ikke noget urent, der skiller Jesus tvivlende fra Gud; derfor adlyder gudslivets fællesmagt hans vilje. For at kunne forstå dette og andet, Jesus har sagt og gjort, må man erindre og have forstået, hvad før er forklaret, nemlig at magten ligger i det levende liv, som kredser i og om legemet, og som kaldes fludiet, følelseslivet, skaberloven eller faderen, og at det virker ensrettet og samtidig i samling ifølge sønnens trang og vilje og i forhold til hans renhed i dette gudsliv; thi af sønnens trang, vilje og renhed afhænger og følger magten til gerningen ved den Helligånd og dens samtykke.

Det, Jesus ville, ville han i fuldkommen uselvsk kærlighed til livet; derfor var hans magt over livet udelt og hel, og deraf fulgte hans ord om de levende vandstrømme.

Al sygdom er urenhed i vort følelsesliv. Hver enkelt art af følelseslivet ejer skaberloven (formeringsævnen) i sit væsen; derfor kan en urenhed gå til vort legeme i forhold til vor egen renheds magt og udvikle sig deri; omvendt, jo mere vi lever i urenhed, åndeligt set, des lettere adgang har de livsopløsende elementer til os.

Det, vi kalder for sygdom og synd, har samme ophav, nemlig livets opløsende elementer.

Vender mennesket ikke sin viljekraft imod det urene følelsesliv, ejer dette retten til at bosætte sig i vort fludie eller legeme og forårsager da synd eller legemssygdom ved sit livs udfoldelse og vækst i os. Jo længere en urenhed er i vort væsen, des større er dens magt i os, des vanskeligere er den at fjerne.

Guds fludies renhed er som nævnt disse følelseslivets urenheders polære modsætning; derfor: jo renere et menneske er i sin samvittighed, des større magt og følsomhed har han over for disse urenheder, og vender han nu sin vilje imod dem, står hans magt over dem i forhold til hans egen renhed. De må da vige i forhold til denne hans renhed, hans trang og vilje.

Plages et menneske af disse urenheder, kan det ikke ved egen magt fjerne dem, fordi det uden at yde modstand imod dem har ladet dem rodfæste sig i sig. Efterhånden vokser disse opløsende elementer sig stærkere end deres polære modsætning: de livgivende elementer, og svækker da dets legeme, tro, tænkeevne og viljekraft. Der opstår da en bedende trang i det angrebne individ, der føler sin opløsning (død), eller med andre ord: sønnen føler sin mangel på herskermagt over urenheden og dermed sit fludies (sit riges) ødelæggelse. Han føler, at han ikke kan bestå uden sit fludie, og da han føler, at dettes renhed dør omkring ham, tvinger urenheden ham til at stride for sit liv. Men idet han klart føler sin egen afmagt, søger han en tredje magts hjælp og orienterer sig nu ad sit følelseslivs veje til sin Gud.

Når et sådant individ ifølge sin trang og tro gik til Jesus, kunne denne i kraft af sin guddommelige renhed i sit fludie byde over det søgende individs urenheder og hjælpe det ud fra fælles trang. Den urenes bedende trang om hjælp giver på den ene side Jesus ret over for det urene i ham og fremkalder på den anden side Jesu trang til at hjælpe den søgende. Trangen, der er den dybeste årsag til alt liv, gør, at hans rene fludies magt uddriver eller dræber den trængendes urenheder; derfor siger han de ord: "Gå bort og synd ikke mere!" Dette er mere end nok; thi den egentlige årsag til det skete ligger i den fælles trang og i den store forskel i de to individers fludierenhed. Det er den stærkere, der hjælper den svage. Dette er ikke noget under; thi det samme sker, hver gang et individ henvender sig til sin samvittighed om hjælp over for de urenheder, han træffer på.

Dette er indlagt i selve livssystemet (livslovene), og Gud virker på samme måde både nat og dag, så snart forbindelsen gennem ærlig trang er til stede.

At kalde en død til live er gørligt og meget naturligt, især inden for en tid af tre døgn, idet det, som før beskrevet, varer så længe at drage fludiet ud af legemet. I disse tre døgn har åndspersonen i sit fludie forbindelse med legemet, og en tilba-

gevenden til det er således let nok, for så vidt legemet er helt i sin bygning.

På grund af den fuldkomne, guddommelige frihed til at leve sit liv, som man vil, skal legemets helt eller delvist frigjorte åndsperson give sit ja til en tilbagevenden. I de tilfælde, hvor Jesus kalder, gør han det ikke uden først gennem sin samvittighed at føle sammen med sin Gud derom; kommer der da et ja, påvirker den frigjorte åndspersons samvittighed denne til at vende tilbage til fordel for livet, og da kan det ske, selv om der er gået mere end tre dage.

Sygdommen, der fremkaldte døden, skal ikke kunne forhindre, at det sker, når magten, der kalder, er ren nok, altså stærk nok; thi den magt, den døde savner i sit fludie, tager eller får han fra den, som kalder. Er magtfaktorerne til stede, er der aldeles intet under i livets tilbagevenden; er de ikke til stede, sker der ingen tilbagevenden.

Faderens skaberkunst er så stor, at den med almagts grundighed og med nuets hurtighed kan skabe og betjene enhver tanke, der kan fostres, ifølge hans egen og sønnens trang; men kun treenighedstanken har den vedvarende gennemslagskraft.

Enhver tanke betjenes ifølge sin skabelses grundighed og den trang, der er indlagt i den.

Sønnen er én, hans følelsesliv (skaberloven, faderen) et andet, tanken, de skaber, et tredje. Tanken er således et samarbejdsprodukt, for hvilket alt liv virker og lever.

Men de tre magter, sønnen, faderen og faderens renhed gennem samvittigheden, den Helligånd, er den treenighed, der i enighed ejer styret og magten over alt liv, altså også over tankerne, og over de ting, der kaldes for døde.

Forstår mennesket først dette, er al mystik ved livet endt.

Et orienterende billede på, hvorledes Jesus stiller stormen på søen, som man siger, findes i *Den Ukendte* der, hvor min samvittighed besøger mig under pløjningen og stiller sin magt til min rådighed.

Dette syn er ikke givet alene for min skyld, så lidt som noget andet syn, jeg har set, er det; thi da ville det være ganske unyttigt. Det er givet for alle søgende menneskers skyld.

Denne Guds fællesmagt har Jesus været i selvstændig besiddelse af ifølge sin udvikling og renhed. Den kan enten danne et skråtstillet dække over skib og vand efter hans vilje, som vinden tvinges ovenover, eller f.eks. danne en strygejernsformet kile, så vinden viger til siderne, alt efter hans vilje; men vinden standses ikke; den blæser som forhen ifølge lovenes orden. Gudsmagten arbejder ikke i strid med, men i overensstemmelse med sig selv.

Når Jesus på korset siger: "Min Gud, min Gud, hvi har du forladt mig?" viser det, at han har levet under samme samvittighedsvirkemåde som vi. I visse situationer holder samvittigheden sin vejledning tilbage, så man ikke kan føle den, for efter endt handling atter at lade sig føle; derved opøver den os i selvstændighed

Jesu udråb viser os, at han har kunnet lide døden på korset ved sin egen ånds styrke; men da ingen samvittighedsfølende person kan dø uden i sin samvittigheds favn, dvs. i dens nærværelse, er det, han, idet døden indtræder, råber dette. Da, i samme nu, er samvittigheden hos ham, som den også vil være hos os i dødsstunden.

Hvor et menneske af indre videbegærlig trang anbringer sig i en art trance for at tiltvinge sig syner fra livet, vil hans følelsesliv betjene ham efter hans trang. Mange personer og sekter arbejder sådan; men hvad de når, står altid i forhold til individets indre trang og renhed i trang; og det, de ser, er kun følelseslivets fantasidannelser – lignende barnets under dets leg – der er uden for det rene åndslivs systemmæssighed. Da dette er det samvittighedsfølgende livs natur imod, virker det åndsnedbrydende på sine udøvere, og tror disse på, hvad de ser, kan de hurtigt opnå åndelig abnormitet i deres følelsesliv, samt et unaturligt tankeliv, der i intet tilfælde står i forhold til det samvittighedsføjte åndsliv.

Dette åndsliv betjener ikke uren trang, men tilgår kun ganske uselviske individer, enten i retning af livsglæde eller af nødvendighed; ingen af disse dele bliver givet uden en driftsmæssig årsag. Gud har kun anlagt én vej for mennesket til hans væsen, og denne vej er samvittigheden; går mennesket andre veje, er det imod dets natur; det påfører sig da lidelser derved.

Den Helligånd (vor samvittighed) har ledelsen med os. Den ved for vist, hvad der er til vort gavn, og derefter arbejder den med os. Nøjes vi dermed i tro eller viden, føres vor udvikling fremad. Omvendt: nøjes vi ikke dermed, følger vor samvittighed os ikke, og da degenererer vi.

Hovedsagen i spørgsmålet Jesus og vort forhold til ham er ikke, hvem der var hans fader, eller hvem der var hans moder, om han er død på korset eller ikke, om han er gået ud af graven i sit legeme, som det var (vort lig), eller om han har vist sig åndeligt, ej heller om hans navn var Jesus eller noget andet. Hovedsagen er, om vi kan skelne hans ord fra andre almenmenneskelige, om vi igennem dem kan føle hans tilværelse, og om vi kan få dem bekræftet gennem livslovene og samvittigheden. Kan vi det, så ved vi, hvad vi har at gøre.

EVIGHEDEN

Al tale om evighed er som at stå i tankens klare lys og se ind i et uendeligt mørke, der omslutter tankens lys. Synet standser, fordi mørket er uden begyndelse og ende. Mørket er tiden; bagud er det noget, som var; fremad er det noget, som ikke er, fordi det ikke er nået, men er dog. Det kan derfor ikke (lig rummet) måles med tankens mål; thi tanken er noget, som er, og den kan kun måle det, som er, og det, som er, har både begyndelse, vækst og ende (bortset fra sønnen) og kan derfor måles gennem den treenige tanke, der er kredsløbets polære modsætning.

Livet er nuet. Nuet er dette at hvile i den tanke, man beskæftiger sig med, og at lægge al sin energi ind i at arbejde med den og den alene, til den er gennemløbet og forstået i uselvisk forhold til livet, som er. Er dette endt, og ingen ny tanke er inde, vender åndspersonen (sønnen) sin interesse bagud til de tanker, han forhen har skabt, og som kredser om ham ifølge hans trang og interesse for dem; ud af dem, dette hans riges skatkammer, skaber han en ny tanke, et nyt spørgsmål, en ny sag. Dette er det næste nu. At det næste nu kommer, er en sag for sig; det er noget, som ikke er, derfor uendeligt, altså evigheden.

SLUTNING

For 5000 pund anlagde en mand en fabrik. Han følte, at disse midler ikke var hans egne; han følte, som hørte de livet til; derfor følte han enhver af sine medarbejdere som medejer af sin virksomhed. Han havde derfor let ved at betale enhver sit og at indrette alt på bedste måde for alle; dette medførte en ganske ukendt fællesfølelse i alt og en stor fremdrift i alle forhold, idet ejerens ansvarsfølelse for sine medarbejdere som for virksomheden forplantede sig til alle.

Den åndsnuance, ejeren derved påførte sine omgivelser, medførte, at virksomheden ved hans død blev vurderet til hundrede gange anlægssummen, og han overgav den ved sin død til dem, der arbejdede med den, og til det samfund, hvorved den opstod.

Da denne ejer kom hjem til sin Gud, og menneskelegemets tågeslør ved døden var fjernet fra hans ånds udsyn, sagde han til ham: "Fader, du gav mig 5000 pund; se, her er hundrede fold igen, og dog har jeg betalt enhver sit; og se, jeg har sørget

for, at virksomheden tilhører dem, der arbejdede med den, og det samfund, hvorved den opstod.”

Hans fader svarede ham: ”Søn, jeg ved det. Jeg så dig før jeg gav dig de 5000 pund; du anlagde fabrikken ifølge min vilje; se, jeg har set det, og det er såre godt. Din virksomhed er et led i mit rige; mit rige er dit rige; vær virksom der, hvor din kærlighed til livet leder dig hen, og jeg skal velsigne dig fremdeles, og vor fælles ånd skal hvile over det skabte!”

Hvorledes kunne Gud kende denne sin søn allerede før han gav ham de 5000 pund? Jo, gennem samvittighedens tanke- og følelsesstrøm. Ad samme veje så han ham allerede, da han blev undfanget i moders liv, ja, endog før den tid kendte han ham gennem sin tanke.

Hvorledes kunne sønnen have anlagt denne sin virksomhed ifølge faderens vilje? Jo, fordi han besad den uselviske dybe tanke og fulgte derfor sin samvittighed, hvorigennem faderen talte til ham. Hans løn ligger i, at han udvikler sig selv i samme grad og ifølge med sin virksomhed.

Altså: trods dette, at han er en selvstændig personlighed i sin egen tankes lys, fødtes han dog i og ved Gud, voksede op ved Gud, lever og udvikler sig fremdeles ind i Gud i egen selvstændighed, stadigt under Guds ledelse, ved at følge ja- og nejstemmen i sit indre: samvittigheden.

Hvorledes kan faderens og sønnens fælles ånd fremdeles hvile over det, sønnen skaber? Jo, fordi fludiet (følelseslivet) er en fælles lov for alt det skabte, trods det, at hvert enkelt liv (stoflegeme) har sin egen aroma og nuance; men i åndslivet besidder fællesfølelsen en fælles renhed, Guds renhed.

Kan han fortsætte med sin virksomhed, for han er jo efter menneskelig mening død? Ja, – det ligger i ordene: ”som vi lever, så dør vi.”

Derfor sagde også faderen til ham: ”Fortsæt, hvor din kærlighed til livet leder dig hen!”

Foreløbig har den af ham oprettede virksomhed hans kærlighed; derfor begynder han sit åndsliv med at leve for den, og dette kan ske på grundlag af tankens og følelsens gennemslag i

æteren, uden hensyn til tid, rum og afstand, til de mennesker, der i virksomheden deler hans længsel og agtelse.

Efterhånden går disse til ham ifølge deres fælles længsel (hans rige); selv bliver han en sagnfigur i menneskelivet, eftersom hans rige formerer sig i åndslivet, men i flere slægtled efter hans legemes død kan man høre mennesker sige: "Hans ånd hviler endnu over hans virksomhed."

Dette er rigtigt og ligger i, at så længe virksomheden følger hans åndsretning (åndsnuance), ejer den også hans kærlighed; og en persons tanke og følelse giver sig altid udslag til den eller dem, han er forenet med i gensidig kærlighed.

Den selviske klogskab, der vil forme alt i sit væsen, kan ikke fjerne den ånd, der repræsenteres ved navnet Jesus; hans rige er ikke af de selviske kloges verden; derfor kender de ham ikke og forstår ham ikke.

Da han repræsenterer kærligheden til livet (enhver ånds-person har sit anlæg), og da kærligheden er livets højeste lov, higer alt uselvisk åndsliv ind imod ham, aldeles uden hensyn til egne specielle anlæg; derfor vokser hans rige med livet, og hans ånd giver sig udslag til alt uselvisk åndsliv igennem samvittighederne.

Han er, som han var, og var, som han er, med den forskel, at han vokser ved os og vi ved ham. Men i faderen er alt født, og i ham lever vi.

Åndslivet har overalt sin egen arkitektur, og da Gud kun er én, er den alle vegne den samme. Derom vidner "livets bog," jf. "De to Hyldetræer," "Kørsel i Skovmørke," "En Kanetur" – hvor føllet løber over snemarken og hjem -, osv. Gud vidner for sig selv i alt og overalt. *Den Ukendte* skildrer syner og oplevelser, som åndslivet *selv* har fremkaldt.

Al sand og ren, fortidig så vel som fremtidig, samvittighedsfølt inspiration skal derfor passe ind i denne arkitektur.

Da Gud er fuldkommenheden, er hans love for livet fuldkomne, og da de er fuldkomne, er de også uforanderligt de samme; som følge deraf er de i fuldkommen harmoni, og derfor skyldes al tale om Gud uden for det harmoniske enten selvsk uvidenhed eller løggen.

Hvis din samvittighed vidner med dig om, at Jesus i henhold til sit ord i synet over vejgrøften ved Røde Kro (se *Den Ukendte: "De to Rejser"*), har indfriet et af sine løfter til menneskelivet, da er også dette sandt.

De bibelske oplysninger er ikke givet, fordi det, de omhandler, *skal være* sådan, men fordi det *er* sådan.

At rive enkeltheder ud af bibelen og at servere disse for livet som religion i menneskelige spekulative talemåder er én ting, men at sammenfatte alle enkelthederne til et naturligt hele i overensstemmelse med livet er en anden.

Livets bog (arkitekturen i livet), sammenholdt med samvittigheden, er faderens egen direkte ledelse af livet og således bibelens ophav. Mennesket, hvorigennem oplysningerne gives, er noget andet; hvert enkelt menneske er i forhold til sine evner en tjener. Således er da livets bog og vor samvittighed vor faders egen vejviser for udviklingen af vort liv.

Alt liv er bundet til arbejde. I arbejdet tjenes velsignelsen, når det udføres i kærlighed, og i forhold til dets karakter er lønnen, livet eller døden.

Alle mennesker er faderens tjenere, hvad enten de kaldes gode eller onde. Enhver tjener kan frit vælge sin virksomheds karakter, de får alle straks og kontant deres løn udbetalt i fuldt mål, og hver enkelts løn står altid i forhold til karakteren af hans tanke og handling; thi dette er indlagt i livslovene, deres natur er at virke i nuet efter forholdenes karakter.

Når der i det foregående er sagt, at viljekraften er livets højeste lov, og det samme er sagt om kærligheden, tjener følgende til forklaring heraf:

Gud er ånd og besidder, åndeligt set, tre egenskaber i sit væsen, nemlig: visdommen, magten og kærligheden. Visdommen ligger i tankelivets dybde og alsidighed.

Som følge af sin tankes lys ejer Gud magten over alt liv, der ikke besidder tanke, altså over sit arbejdende fludie (følelsesliv), og da alt liv uden for tanken udelukkende er følelsesliv, rummer magten og kærligheden alt følelsesliv i deres væsen og danner som to følgemomenter til visdommen. Da disse tre, visdommen, magten og kærligheden, er levende liv, hver i sin art, indeslutter de i Gud alt liv og er som tre livslove, der hver for sig virker på sin plads efter behov, fremkaldt ved trang i individerne, alt ifølge tankens vilje (i dette tilfælde Guds vilje). Således bliver viljekraften det samme som magten, og alle tre love kan hver for sig og i samling betegnes som livets højeste lov.

Tanken er et barn af sønnen i os (vort jeg) og hans følelsesliv. Viljen er en egenskab ved tanken som barn af dens forældre, menneskesønnen. Når sønnen med sit følelsesliv kan siges at være forældre til tanken, ligger det i sønnens tosidige åndsliv – igen arkitekturen: Når to love forener sig til ét, finder formering sted; i dette tilfælde fremstår tanken.

Tanken og viljen har sit udspring fra trang til udfoldelse (handling). Viljen giver sig udslag efter tankens indhold; dens kraft står i forhold til dens renhed eller mangel på renhed i Gud; det er den, der får det tjenende liv, følelseslivet, til at virke samlet, lig en magnet, der tiltrækker eller frastøder. Det er det tjenende liv (både for tanken og dens forældre), der giver os enten døden eller livet i forhold til vor renhed eller urenhed. Derfor kan det siges til sønnen (gudsfrøet i os, der hvad "stoffet" angår, bærer uforanderligheden i sit væsen): "Du skal omvende dig!" Det vil med andre ord sige: Se at få dit følelsesliv rensat ved den Helligånd!

Det er derfor rigtigt, når menneskene bliver kaldt for Guds børn; thi de besidder alle hans arkitektur i deres åndelige væsen og er derfor livets fornemste skabning.

Vor udvikling i Gud til livet foregår alene ved den Helligånd gennem vor samvittighed. Det er derfor en fuldkommen (guddommelig) sandhed, når mesteren siger:

"Kun ét er fornødent!"

Laurs Nielsen

Tegning af Magnus Bengtsson. Den ledsagede anmeldelsen af *Følelse og Tanke* i *Morgenposten* i efteråret 1928. Original i privat eje.